

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
fremsat den 19. oktober 2016¹

Sag C-477/16 PPU

**Openbaar Ministerie
mod
Ruslanas Kovalkovas**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene))

»Politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — europæisk arrestordre — begreberne »judiciel myndighed« og »retsafgørelse« — europæisk arrestordre udstedt af en medlemsstats justitsministerium med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf«

1. Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) har ved denne præjudicielle forelæggelse rejst de samme spørgsmål, som den har rejst for Domstolen i en anden procedure², men disse adskiller sig fra de første, idet den europæiske arrestordre³, som er genstand for behandling, er blevet udstedt af Republikken Litauens justitsministerium. Mens den europæiske arrestordre i Poltorak-sagen hidrørte fra den svenske rigspolitistyrelse, skal det i denne sag undersøges, om det litauiske justitsministerium er omfattet af begrebet »judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584/RIA⁴.

2. Eftersom spørgsmålene er enslydende, vil en stor del af betragtningerne i forslaget til afgørelse i Poltorak-sagen, som er af samme dato, blive gentaget her. Endvidere reviderede de litauiske myndigheder reglerne om den europæiske arrestordre i 2014 for i henhold til Rådets anbefalinger at tilpasse dem kravene i rammeafgørelsen, hvilket generelt set betyder, at denne forelæggelse er af udpræget »historisk« art og begrænset til den konkrete europæiske arrestordre, hvis fuldbyrdelse sagen vedrører.

1 — Originalsprog: spansk.

2 — Poltorak, sag C-452/16 PPU, som verserer for denne domstol.

3 — [Fodnoten er ikke relevant for den danske oversættelse.]

4 — Rådets rammeafgørelse af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26.2.2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelsen«).

I – Retsforskrifter

A – EU-retten

1. EU-traktaten

3. Artikel 6 har følgende ordlyd:

»1. Unionen anerkender de rettigheder, friheder og principper, der findes i chartret om grundlæggende rettigheder [herefter »chartret«], der har samme juridiske værdi som traktaterne.

Chartrets bestemmelser udvider ikke på nogen måde Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne.

Rettighederne, frihederne og principperne i chartret skal fortolkes i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser i chartrets afsnit VII vedrørende fortolkning og anvendelse af chartret og under behørigt hensyn til de forklaringer, der henvises til i chartret, og som anfører kilderne til disse bestemmelser.

2. Unionen tiltræder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (undertegnet i Rom den 4.11.1950 (herefter »EMRK«)). Tiltrædelse af denne konvention ændrer ikke Unionens beføjelser som fastsat i traktaterne.

3. De grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved [EMRK], og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, udgør generelle principper i EU-retten.«

2. Chartret

4. Artikel 47, som har overskriften »Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol«, bestemmer:

»Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænkede, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.

[...]«

3. Rammeafgørelsen

5. Femte betragtning har følgende ordlyd:

»Den Europæiske Unions erklærede mål [om] at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. [...]«

6. Følgende fremgår af sjette betragtning:

»Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.«

7. Ottende betragtning lyder således:

»Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.«

8. Endvidere har tiende betragtning følgende ordlyd:

»Ordningen med den europæiske arrestordre er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. Anvendelsen af den kan kun suspenderes i tilfælde af, at en medlemsstat groft og vedvarende overtræder de principper, der er fastlagt i artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, hvilket skal fastslås af Rådet i henhold til samme traktats artikel 7, stk. 1, med de følger, der er fastsat i stk. 2 i samme artikel.«

9. Artikel 1, som har overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre«, fastsætter:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«

10. Artikel 6, som har overskriften »Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder«, bestemmer:

»1. Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.

2. Den fuldbyrdende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at fuldbyrde en europæisk arrestordre.

3. Hver medlemsstat underretter Generalsekretariatet for Rådet om, hvilken judiciel myndighed der er kompetent efter dens nationale lovgivning.«

11. Artikel 7 om den centrale myndighed har følgende ordlyd:

»1. Hver medlemsstat kan udpege en central myndighed eller, hvis det er foreskrevet i dens retssystem, flere centrale myndigheder til at bistå de kompetente judicielle myndigheder.

2. En medlemsstat kan, hvis det bliver nødvendigt på grund af dens retssystem, overdrage den administrative fremsendelse og modtagelse af europæiske arrestordrer samt al anden officiel korrespondance i den forbindelse til sin eller sine centrale myndigheder.

[...]«

12. For så vidt angår forholdet til andre retlige instrumenter fastsætter artikel 31, stk. 1, litra a), følgende:

»1. Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:

a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering

[...]«

B – *Litauisk ret* Europos arešto orderio išdavimo ir asmens perėmimo pagal Europos arešto orderį taisyklės (lov om udstedelse af en europæisk arrestordre og om overgivelse af en person i henhold til en europæisk arrestordre gældende for 2013)⁵

13. I henhold til lovens afsnit I, nr. 4), udsteder justitsministeriet en europæisk arrestordre med henblik på at anholde en person, som ved dom er blevet idømt en frihedsstraf, og som er flygtet for at undgå staffens fuldbyrdelse, forudsat at perioden for afsoning er på mindst fire år, og at der er grund til at tro, at den pågældende person kan lokaliseres i en medlemsstat.

14. Når en dom afsiges *in absentia*, sender retten i henhold til lovens afsnit II, nr. 7), justitsministeriet en kopi af dommen, som vedlægges et udkast til en europæisk arrestordre, under overholdelse af de kriterier for udstedelse af en europæisk arrestordre, som fremgår af selve loven.

15. I tilfælde, hvor den dømte er flygtet, fremsender den straffuldbyrdende institution ifølge lovens afsnit II, nr. 8), en anmodning om udstedelse af en europæisk arrestordre til justitsministeriet.

16. I henhold til lovens afsnit III, nr. 12), undersøger justitsministeriet den dokumentation, som den judicielle myndighed eller fængselsmyndigheden har fremsendt, og såfremt betingelserne i samme lov er opfyldt, udsteder den en europæisk arrestordre, hvori den foretager en vurdering af lovovertrædelsens karakter og grad af alvor samt af den dømtes personlighed. Såfremt justitsministeriet ikke godkender begrundelsen for at udstede en europæisk arrestordre, sender det anmodningen tilbage til den anmodende institution.

17. I henhold til lovens afsnit III, nr. 16), skal den europæiske arrestordre ved sin udstedelse skrives under af justitsministeriet eller af en person, som ministeriet bemyndiger hertil.

II – Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

18. Den 29. juni 2016 anmodede anklagemyndigheden ved Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) denne ret om at behandle en europæisk arrestordre udstedt af Republikken Litauens justitsministerium på en ukendt dato i august 2013 vedrørende anholdelse og overgivelse af den litauiske statsborger Ruslanas Kovalkovas, der hverken har bopæl eller fast opholdssted i Nederlandene, og som i øjeblikket er indsat i arresthuset i Zwaag (Nederlandene).

5 — Dekret nr. 1R-195/I-114 af 26.8.2004 (herefter »lov om den europæiske arrestordre«).

19. Formålet med den europæiske arrestordre er at fuldbyrde en dom afsagt af Jonava Region District Court den 13. februar 2012, hvori Ruslanas Kovalkovas blev idømt en frihedsstraf på fire år og seks måneder for flere tilfælde legemskrænkelser.

20. Den forelæggende ret ønsker oplyst, om den europæiske arrestordre er blevet udstedt af en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, og om den derfor er en »retsafgørelse« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1.

21. I denne forbindelse har Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Er udtrykket »judiciel myndighed« som omhandlet i [rammeafgørelsens] artikel 6, stk. 1, [...] og udtrykket »retsafgørelse« som omhandlet [rammeafgørelsens] i artikel 1, stk. 1, selvstændige EU-retlige begreber?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, på grundlag af hvilke kriterier kan det da afgøres, om en myndighed i den udstedende medlemsstat har karakter af en »judiciel myndighed« og en af denne myndighed udstedt europæisk arrestordre har tilsvarende karakter af en »retsafgørelse«?
- 3) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, er Republikken Litauens justitsministerium da omfattet af begrebet »judiciel myndighed« som omhandlet i [rammeafgørelsens] artikel 6, stk. 1, [...] og er en af denne myndighed udstedt europæisk arrestordre følgelig en »retsafgørelse« som omhandlet i [rammeafgørelsens] artikel 1, stk. 1 [...]?
- 4) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, er udpegelsen af en myndighed som Republikken Litauens justitsministerium som udstedende judiciel myndighed [da] i overensstemmelse med EU-retten?»

22. Den forelæggende ret har begrundet disse præjudicielle spørgsmål med henvisning til den begrundelse, som fremgår af forelæggelsesafgørelsen i Poltorak-sagen (C-452/16 PPU), hvortil den har tilføjet en række bemærkninger⁶.

23. For det første har den gjort gældende, at ordningen med den europæiske arrestordre i henhold til forslaget til Rådets rammeafgørelse er kendetegnet ved sin i det væsentlige retlige karakter, idet den politiske fase, som er karakteristisk for udleveringsproceduren, er udeladt.

24. For det andet har den anført, at rammeafgørelsen i henhold til femte og sjette betragtning hertil tilsigter at udelukke de ansvarlige politikeres intervention i afgørelser om udstedelse og fuldbyrdelse af europæiske arrestordrer.

25. For det tredje medfører den omstændighed, at rammeafgørelsen ikke indeholder nogen definition af begrebet »judiciel myndighed«, ikke, at et justitsministerium kan kvalificere sig som en sådan, hverken såfremt det antages, at begrebet er en kategori, som henhører under national ret, eller såfremt det er et selvstændigt EU-retligt udtryk.

26. Ifølge den forelæggende ret har det betydning, at den europæiske arrestordre hidrører fra en dom, idet det bør forstås således, at den europæiske arrestordre er baseret på en »retsafgørelse« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra c), og at justitsministeriet derfor skulle have udstedt den på anmodning fra en litauisk ret. Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) har i denne forbindelse henvist til en dom afsagt af Supreme Court (øverste domstol, Det Forenede Kongerige), som fastsætter betingelserne for, at en europæisk arrestordre, som er behandlet

6 — Forelæggelsesafgørelsens punkt 4.2.

af en minister, kan anses for at være udstedt af en judiciel myndighed⁷. Eftersom dommen er afsagt, før Domstolen traf afgørelse i Bob-Dogi-sagen⁸, er Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) af den opfattelse, at det præjudicielle spørgsmål er relevant, henset til, at Domstolen i sidstnævnte dom fastslog, at en europæisk arrestordre alene kan udstedes af en myndighed, hvis status og kompetence gør den i stand til at yde tilstrækkelig domstolsbeskyttelse.

III – Retsforhandlingerne ved Domstolen

27. Forelæggelsesafgørelsen indgik til Domstolen den 2. september 2016 med anmodning om, at sagen blev undergivet den præjudicielle hasteprocedure (artikel 267, stk. 4, TEUF).

28. Under det administrative møde den 12. september 2016 besluttede Domstolen at undergive sagen den præjudicielle hasteprocedure sammen med Poltorak-sagen (C-452/16 PPU). Domstolen besluttede endvidere i henhold til procesreglementets artikel 111 at dispensere fra den skriftlige forhandling og i henhold til procesreglementets artikel 109 at opfordre Republikken Litauen til at fremkomme med en række præciseringer vedrørende sin ordning om den europæiske arrestordre.

29. De oplysninger, som Republikken Litauen var blevet anmodet om, blev fremsendt ved skrivelse fra den litauiske regering, som indgik til Domstolen den 23. september 2016.

30. Den 5. oktober 2016 blev der afholdt et retsmøde sammen med det, der angik sag C-452/16, hvor Krzysztof Marek Poltoraks advokat, den nederlandske, tyske, græske, finske og den svenske regering samt Kommissionen gav møde.

IV – Analyse

31. Som allerede bemærket i indledningen til dette forslag, er de af Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) forelagte spørgsmål identiske med dem, som er rejst i Poltorak-sagen. Spørgsmålene er faktisk fuldstændig ens, men den forelæggende ret er af den opfattelse, at den nye forelæggelse er af en »særlig dimension«, eftersom den europæiske arrestordre er udstedt »af en politisk myndighedsindehaver som repræsentant for justitsministeriet«⁹.

32. Efter min opfattelse adskiller denne omstændighed sig imidlertid ikke fra den, der gør sig gældende i Poltorak-sagen. Ingen af de to organer, som har udstedt en europæisk arrestordre, kan anses for at have status af »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsen, hverken som følge af en status som »politi«-myndighed, som i det første tilfælde, eller som følge af en status som »politisk« myndighed, som i det andet tilfælde. Endelig er de ikke i stand til at sikre overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, som er grundlaget for den gensidige tillid, som ordningen i rammeafgørelsen hviler på.

33. Af de grunde, som er anført i punkt 27-30 i forslaget til afgørelse i Poltorak-sagen, er jeg derfor af den opfattelse, at det første spørgsmål, som den forelæggende ret har rejst, skal besvares bekræftende, og at udtrykkene »judiciel myndighed« og »retsafgørelse« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, og artikel 1, stk. 1, således udgør selvstændige EU-retlige begreber og skal fortolkes ensartet i hele Den Europæiske Union.

7 — *Bucnys v. Ministry of Justice* [2013] UKSC 71 (20.11.2013), præmis 66: »A European arrest warrant issued by a Ministry in respect of a convicted person with a view to his or her arrest and extradition can be regarded as issued by a judicial authority for the purposes of Council Framework Decision 2002/584/JHA and Part 1 of the Extradition Act 2003 if the Ministry only issues the warrant at the request of, and by way of endorsement of a decision that the issue of such a warrant is appropriate made by: a) the court responsible for the sentence.«

8 — Dom af 1.6.2016 (C-241/15, EU:C:2016:385).

9 — Forelæggelsesafgørelsens punkt 4.1, in fine.

34. Det andet og det tredje spørgsmål skal i tråd med den argumentation, som er anført i punkt 34-54 i forslaget til afgørelse i Poltorak-sagen, besvares således, at en myndighed som Republikken Litauens justitsministerium ikke opfylder de nødvendige betingelser for at kunne kvalificere sig som værende »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1. Den argumentation, som er anført med hensyn til den svenske rigspolitistyreelse, kan overføres tilsvarende på det litauiske justitsministerium, som »fastsætter og [...] gennemfører statens politik« inden for sine kompetenceområder¹⁰.

35. I henhold til de oplysninger, som den forelæggende ret er fremkommet med via en evalueringsrapport fra Rådet fra 2007¹¹, er Republikken Litauens udstedelse af en europæisk arrestordre betinget af, at der foreligger en national arrestordre eller en endelig domfældelse. I sådanne tilfælde kan den ret, der skal fuldbyrde dommen, eller, såfremt den domfældte er flygtet efter domsafsigelsen, fængselsmyndigheden anmode justitsministeriet om at udstede en europæisk arrestordre. Justitsministeriet udsteder en europæisk arrestordre efter at have undersøgt den relevante dokumentation og sikret sig, at der er grundlag for at udstede den.

36. Efter min opfattelse er denne ordning ikke i overensstemmelse med rammeafgørelsen¹². Således som der er redegjort for i forslaget til afgørelse i Poltorak-sagen, punkt 60, kan den pågældende ordning kun være i overensstemmelse med rammeafgørelsen, hvis det litauiske justitsministerium »opfylder følgende betingelser, som efter min opfattelse er nødvendige for at opretholde niveauet for de retlige garantier, som ordningen med den europæiske arrestordre bygger på: a) Det skal handle efter bemyndigelse fra og under tilsyn af en judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, og b) det må ikke være tillagt skønsmæssige beføjelser eller en skønsmargen med hensyn til udstedelsen af den europæiske arrestordre, men bør henholde sig til den bemyndigelse, som det er blevet tildelt af den judicielle myndighed. Endvidere bør den judicielle myndighed i tilfælde af tvivl med hensyn til arrestordren henvende sig til Domstolen med et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af rammeafgørelsen«.

37. Når initiativet til proceduren for udstedelse af en europæisk arrestordre tages af en fængselsmyndighed, hvor den judicielle myndighed ikke intervenserer, opfyldes den første af de to betingelser ikke.

38. Når initiativet derimod hidrører fra en judiciel myndighed, har justitsministeriet en vis skønsmargen til at træffe afgørelse om, hvorvidt den endelig skal udstede en europæisk arrestordre, uden at afgørelsen nødvendigvis skal være genstand for domstolsprøvelse.

39. Som svar på Domstolens anmodning om oplysninger har den litauiske regering anført, at justitsministeriets afgørelse vedrørende en europæisk arrestordre alene er mulig, når retten har vurderet, at udstedelsen heraf er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og princippet om procesøkonomi¹³. Hvis justitsministeriet er i tvivl herom, kan det henvende sig til retsinstansen med henblik på, at denne begrundet nærmere, at anmodningen om udstedelse af en europæisk arrestordre overholder disse principper¹⁴. Den litauiske regering har med en vis tvetydighed i forlængelse heraf

10 — Den litauiske regerings svarskrivelse, punkt 15.

11 — Evaluation report on the fourth round of mutual evaluations »the practical application of the European Arrest Warrant and corresponding surrender procedures between Member States« (Rådsdokument nr. 12399/1/07 REV 1. Herefter »evalueringsrapport«).

12 — Rådet er af samme opfattelse i sin evalueringsrapport, s. 30, afsnit 7.2.1.1.

13 — Den litauiske regerings svarskrivelse, præmis 38.

14 — Ibidem, præmis 39. Den litauiske regering refererer denne eventualitet som justitsministeriets »ret«. I nr. 12) i lov om den europæiske arrestordre kan det imidlertid udledes, at der nærmere er tale om en forpligtelse.

forklaret, at såfremt »rettens svar er benægtende med hensyn til, om udstedelsen af en europæisk arrestordre vil være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet eller princippet om procesøkonomi [...]«, udstedes arrestordren ikke. Derimod udstedes arrestordren, såfremt »svaret er, at udstedelsen af en europæisk arrestordre« ville overholde principperne¹⁵.

40. Efter min opfattelse er den litauiske regerings påstand tvetydig, eftersom det af dens forklaring kan udledes, at det udelukkende er retsinstansen, som foretager proportionalitetsvurderingen. Det afgørende er imidlertid i ikke lige så høj grad rettens »svar« som det er justitsministeriets vurdering af denne besvarelse. Det er ikke muligt på anden vis at forklare, hvordan retsinstansen kan give »et benægtende svar [...] med hensyn til, om udstedelsen af en europæisk arrestordre vil være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet eller princippet om procesøkonomi«. Den omhandlede *negativitet* er snarere resultatet af den vurdering af svaret, som foretages af justitsministeren, der, således som det fremgår af nr. 12) i lov om den europæiske arrestordre, i sidste ende beslutter, om der kan udstedes en europæisk arrestordre.

41. Under disse omstændigheder er den betingelse, som er nævnt i forslaget til afgørelse i Poltorak-sagen, punkt 66, ikke opfyldt, dvs. betingelsen om, at den myndighed, der udsteder en europæisk arrestordre, handler »efter bemyndigelse og under kontrol af en faktisk judiciel myndighed, som fører tilsyn med den«¹⁶.

42. Herefter kan jeg ikke undlade at påpege en omstændighed, som adskiller den foreliggende sag fra Poltorak-sagen. Det har ikke noget at gøre med den »særlige politiske dimension«, som den myndighed, der har udstedt den europæiske arrestordre, har, men med det forhold, at Republikken Litauen – som den forelæggende ret selv¹⁷ har anført, og som den litauiske regering har støttet – den 6. februar 2014 meddelte Rådet, at den europæiske arrestordre alene kunne udstedes af bestemte retter, hvorved justitsministeriet følgelig var udelukket.

43. Selv om dette forhold ikke i sig selv betyder, at det præjudicielle spørgsmål er genstandsløst (den europæiske arrestordre, som er omtvistet i hovedsagen, blev udstedt i henhold til den tidligere ordning, og det er ikke godtgjort, at de litauiske judicielle myndigheder har vedtaget en, som skal erstatte den), er det uden tvivl af betydning, for så vidt som det: a) gør den mindste intervention på området for medlemsstatens processuelle uafhængighed unødvendig, hvilket efter min opfattelse var uundgåeligt i Poltorak-sagen, og b) Republikken Litauen har selv truffet beslutning om at tilpasse sin ordning til kravene i rammeafgørelsen.

44. Med hensyn til den litauiske regerings anmodning¹⁸ – som under retsmødet blev støttet af den nederlandske regering og Kommissionen – angående begrænsningen af den tidsmæssige virkning af Domstolens dom, såfremt det deri afvises, at den af justitsministeriet udstedte europæiske arrestordre har karakter af en retsafgørelse, henvises der til forslaget til afgørelse i Poltorak-sagen, punkt 68-70, hvori jeg begrundet, hvorfor en sådan begrænsning efter min opfattelse ikke bør finde sted.

15 — Ibidem, præmis 40.

16 — Endvidere er dette efter min opfattelse ånden i den britiske retspraksis, som den forelæggende ret har påberåbt sig, og hvortil der henvises i fodnote 7.

17 — Afsnit II i forelæggelseskendelsen.

18 — Punkt 48 i Republikken Litauens svar på Domstolens spørgsmål.

V – Forslag til afgørelse

45. I betragtning af de ovennævnte betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare det af Rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) forelagte spørgsmål således:

- »1) Udtrykkene »retsafgørelse« og »judiciel myndighed«, som fremgår af henholdsvis artikel 1, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, er selvstændige EU-retlige begreber og skal fortolkes ensartet i hele Den Europæiske Union.
- 2) En myndighed med tilsvarende beføjelser som dem, der er tillagt Republikken Litauens justitsministerium, opfylder ikke kravene til at blive kvalificeret som »judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, og den europæiske arrestordre, som myndigheden udstedte i den foreliggende sag, har ikke karakter af en »retsafgørelse« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1.«